

Proiectul „Biodiversitatea și protecția naturii—o abordare responsabilă a problemelor de mediu a două orașe înfrățite”

Acronim: BIOTOWNS,

Cod Proiect: HURO/0901/128/134

LUMEA ÎN CARE TRĂIM – REPLICA NOASTRĂ FIDELĂ?

DIANA-ELENA CĂRĂȘEL, 14 ani

Școala cu clasele I-VIII nr.19 „Avram Iancu” Timișoara

Astăzi, într-o zi friguroasă de februarie, stau în camera mea și privesc troienele de zăpadă așternându-se pe pământ. Totul e atât de frumos! Cristalele de zăpadă cad ușor din cer, pomii sunt înghețați, vântul cel rece bate tare și tăios, oamenii zgribuliți care se grăbesc să ajungă cât mai repede acasă și acoperișurile albe, pe lângă care și laptele ar părea murdar. E atât de frig, și totuși, atât de superb!

Dar ce o să se întâmple cu toate grămezile de zăpadă când va veni primăvara? Aceste ninsori se vor transforma în ploii, zăpada în noroi, dar încet-încet va apărea soarele și vor înflori copacii. Doar dacă micii muguri de catifea nu vor fi distruși de norii negri de fum... E încă iarnă și văd prin oraș troiene înnegrite de atât de multă poluare...

Mulți dintre noi spun că sunt împotriva poluării, dar se împotrivesc doar cu cuvântul. Toți spunem că vrem o planetă mai curată, însă niciunul dintre noi nu ia atitudine. Niciunul dintre noi nu renunță la mersul cu mașina, sau cei care nu își cumpără mașină circulă cu taxi. Nu e același lucru? Niciunul dintre noi nu încearcă să strângă câțiva oameni care să-l ajute să strângă gunoaiile de pe stradă. E suficient ca fiecare dintre noi să strângă mizeriile din fața blocului său. Dar, în special, niciunul dintre noi nu se mulțumește să taie doar copacii bătrâni și uscați, mereu copacii mari și frumoși sunt tăiați primii. Și mulți dintre noi, după ce taie copaci, nici măcar nu se obolesc să planteze alții în loc.

Știu că poate și eu am mers cu mașina când nu era necesar, sau am mai aruncat unele ambalaje pe jos, sau m-am încălzit iarna cu lemne care provin din niște copaci care ar mai fi trăit cel puțin zece ani... Dar îmi pare atât de rău și încerc din răsuputeri să fiu mai atentă și să apreciez mai mult ce mă înconjoară.

Însă e trist să văd că lumea se distruge pentru fabrici care transmit în aer acel fum negru care ne omoară. E, de asemenea trist, să cutreier o pădure toată copilăria, iar după doi ani să mă întorc și să-mi dau seama că din acea pădure a rămas un deal chel deoarece copacii au fost tăiați pentru a crea parchet. De când a devenit lumea așa rea? De când, pentru bani, oamenii riscă să se hrănească cu un aer mai puțin respirabil? Dar acești oameni nu văd că merg pe un drum greșit în loc să o ia pe calea cea bună?! Ei cred că aceste fabrici le vor aduce bani, iar banii, fericirea. Însă, pe lângă bani, aceste fabrici le vor aduce boli, pentru care își vor cheltui toți banii câștigați pentru a-și menține sănătatea. Și demonul negru din aer nu îi distruge doar pe ei, ci și pe noi, mai ales pe noi, ceilalți locuitori ai acestui oraș...

Și astfel, acum o secundă stăteam și admiram albul zăpezii, iar acum privesc omătul cu teama că în curând, din cauza poluării, nu-l voi mai vedea.

Însă eu sper ca peste douăzeci de ani să stau la aceeași fereastră minunându-mă de frumusețea naturii. Sau poate că nu va trebui să aștept douăzeci de ani. Eu îmi doresc ca și peste două luni să mai pot admira florile roz ale primăverii, pentru că eu cred din tot sufletul că nu ne vom lăsa, pe noi sau planeta noastră, omorâți de un monstru de fum...